

Indonésie

S životem v luxusu na rajském ostrově by se spokojil kdokoli. Jenže Alan Karlsson nikdy nebyl kdokoli a během stoprvého roku svého života neměl nijak v úmyslu se kýmkoli stát.

Nějakou dobu ho bavilo jen tak posedávat v lehátku pod slunečníkem a na požádání dostávat drinky všemožných barev. Obzvlášť když vedle seděl jeho nejlepší a jediný kamarád, nenapravitelný zlodějíček Julius Jonsson.

Ale starého Julia a ještě staršího Alana brzy omrzelo, že nedělají nic jiného, než že si užívají miliónů, které si přivezli v kufru ze Švédska.

Ne že by užívání bylo špatné. Jen bylo dost jednotvárné. Julius si zkusil pronajmout sto padesát stop dlouhou jachtu s příslušným personálem, aby s Alanem mohli vylodit na palubě každý se svým prutem. Šlo by o zábavnou obměnu, jenom kdyby rádi rybařili. Nebo aspoň jedli ryby. Plavby jachtou znamenaly nakonec jenom to, že přátelé dělali na palubě totéž, co už se naučili vykonávat na břehu. A sice nic.

Alan zase zařídil, že na ostrov přiletěl z USA Harry Belafonte, aby na Juliovy narozeniny zazpíval tři písničky, mimochodem za dost peněz dost málo muziky. Harry zůstal přes poledne, ačkoli za to nedostal zapláceno. Nakonec z toho byl oproti předpokladům celý večer.

K výběru Belafonteho motivovala Alana Juliova slabost pro novou, mladistvou hudbu. Julius si toho gesta vážil a nezmínil ani slovem, že dotyčný umělec není mladý už od konce druhé světové války. Ve srovnání s Alanem to bylo přece jenom dítě.

Ačkoli návštěva světové hvězdy na Bali nebyla víc než barevnou skvrnkou v šedošedém životě, Alana a Julia měla na dlouho ovlivnit. Nikoli pro to, co Belafonte zazpíval nebo pronesl. Ale pro to, co měl s sebou a čemu se věnoval během snídaň před zpáteční cestou. Byl to jakýsi přístroj. Černá destička s nakousnutým jablkem na straně jedné a na druhé s displejem, který se při dotyku rozzářil. Harry se dotýkal a dotýkal. A občas se zasmušil. Než se zase uchechtl. Aby se opět zamračil. Alan nikdy nebyl zvědavý, ale všechno má své hranice.

„Nepřísluší mi štourat do soukromí mladýho pana Belafonteho, přesto se odvažuju zeptat, čemu se to věnujete. To se v tom... no, v tomhleto něco děje?“

Harry Belafonte pochopil, že Alan ještě nikdy neviděl tablet, a s potěšením jej předvedl. Tablet může ukázat, co se děje ve světě, co už se stalo a odhad toho, co bude následovat. Podle toho, kam kliknete, se objeví obrázky a filmy všeho myslitelného druhu. A několika nemyslitelných. Když se klikne jinam, ozve se hudba. A ještě jinam a tablet začne mluvit. Je to zjevně ženská. Siri.

Po snídani a předváděčce pobral Belafonte svůj malý kufřík, černou destičku a sám sebe a vyrazil na letiště. Alan, Julius a ředitel hotelu mu zamávali. Taxi s umělcem sotva zmizelo z dohledu,

a Alan už se obrátil na ředitele s prosbou, aby mu obstaral zrovna takovou destičku, s jakou tu vysedával Harry Belafonte. Proměnlivý obsah stoletého staříka nadchl, a to je víc, než by se dalo prohlásit o většině ostatních věcí.

Ředitel se právě vrátil z konference o hotelových službách v Jakartě, kde se dozvěděl, že hlavním úkolem personálu není poskytování, nýbrž přeposkytování. K tomu si přidejme, že pánové Karlsson a Jonsson jsou dva z nejlepších hostů v historii turismu na Bali. Není tedy divu, že ředitel měl už následujícího dne tablet pro Karlssona připravený. A k němu mobilní telefon jako bonus.

Alan nechtěl vypadat nevděčně, tak se ani nezmínil, že mu je telefon k ničemu, protože všichni, kterým by mohl zavolat, jsou padesát a víc let po smrti. Až na Julia, samozřejmě. A ten taky nemá komu zavolat. Ačkoli právě tohle by se dalo vyřešit.

„Tady máš,“ pověděl Alan svému kamarádovi. „Vlastně jsem to od ředitele dostal já, ale já už nemám komu telefonovat a až doteď jsi ty neměl jak odpovědět.“

Julius poděkoval za pozornost. A ani nepodotkl, že mu Alan stále nebude moct zavolat, z obdobného důvodu.

„Hlavně ho nikam nezašantroč,“ nabádal ho Alan. „Vypadá draze. Dřív to bylo lepší, když byly telefony pevně přidělaný šňůrou ke zdi, tos věděl, kde ho máš.“

Černá destička se stala Alanovým nejmilovanějším majetkem. Navíc surfoval zadarmo, protože ředitel hotelu instruoval obsluhu v obchodu s elektronikou v Denpasaru, aby připravila tablet a telefon podle všech pravidel. To mimo jiné znamená, že SIM karta byla vedena na hotel, který tak zdvojnásobil výdaje za telefony, aniž někdo chápal jak.

Stoletý stařík se naučil, jak ta podivuhodná věcička funguje, a sotva se ráno probudil, už ji zapnul, aby se podíval, co se během právě uplynulé noci přihodilo. Bavily ho drobné a rozverné zprávy ze všech koutů světa. Například ta o stovce lékařů a zdravotních sester z Neapole, kteří si vzájemně zapisovali či odepisovali docházku, takže nikdo nemusel pracovat, a přesto dostali všichni zapláceno. Nebo o tom, že v Rumunsku zavřeli za korupci tolik státních úředníků, že naplnili všechna vězení v zemi. A zbylí dosud neuvěznění úředníci problém vyřešili tím, že korupci zlegalizovali, aby se vyhnuli stavění nových věznic.

Alan a Julius zavedli nové ranní zvyklosti. Staré spočívaly v tom, že Alan zahájil každou snídani stížnostmi na přítelovo hlasité chrápání pronikající skrz zeď. Nově činil totéž, avšak navíc shrnul, co od posledně našel na tabletu. Juliovi se zpočátku krátké novinky líbily, hlavně proto, že odvedly pozornost od jeho chrápání. Opravdu ho nadchl rumunský nápad uzákonit něco nezákonného. O co jednodušší by bylo být zlodějem v takové společnosti...

Ale tuhle myšlenku Alan záhy zarazil, protože kdyby byly krádeže legální, ten pojem by úplně zanikl. Julia, který už se chystal navrhnout Alanovi, aby odletěli z Bali do Bukurešti, přešla chuť. Radost z drobných krádeží se zakládala především na tom, že jste o něco připravili někoho, kdo si to naprosto zasloužil nebo z toho aspoň nevyvázl úplně špatně. Kdyby podfuk už nemohl být považován za podfuk, co z toho?

Alan ho uklidňoval, že Rumuni určitě na protest proti plánům politiků a úředníků vyjdou do ulic. Rumuni obecně nejsou tak filozoficky založení jako ti, kdo rozhodují. Soudí, že ti, kdo kradou, by měli být zavřeni bez ohledu na titul nebo pozici či skutečnost, jestli zloděje bude kam zavřít.

Snídaně v hotelu na Bali se čím dál častěji stáčely k tématu, kam do světa by se Alan a Julius měli vydat, když je to tam, kde

se právě nacházejí, už tak monotónní. Když bylo hlavní zprávou příslušného rána to, že na severním pólu je o dvacet stupňů tepleji než obvykle, zamyslel se Alan, jestli by to nepředstavovalo jistou možnost.

Julius si nacpal pusu smaženými nudlemi, dožvýkal a prohlásil, že za ně oba by na severní pól nesázel. Obzvláště pokud taje led. Z vlhka od nohou Julius obvykle nastydne. Navíc tam žijí lední medvědi a o ledních medvědech Julius neví víc než to, že nejspíš vstávají levou nohou každé ráno už od narození. Hadi na Bali se aspoň bojí lidí.

Alan mínil, že není divu, že lední medvědi mají po náladě, když jim led taje pod nohama. Kdyby se to mělo vážně zhoršit, měli by se přemístit na pevninu, dokud je čas. Do Kanady, v tomto případě, protože ve Spojených státech teď mají zase nového prezidenta – to Alan Juliovi nepověděl? Ten nověj přes hranice hned tak někoho nepustí.

Ano, Julius už o Trumpovi slyšel. Tak se jmenuje. Lední medvědi jsou sice bílí, ale v první řadě cizinci. Takže si nemůžou dělat žádné velké naděje.

Zprávy v Alanově černém tabletu měly tu zvláštnost, že byly velké a malé. Bohužel především velké. Alan vyhledával malé a pitoreskní, ale neustále dostával ty druhé. Přes kopce nemůžete vidět krtince.

Během prvních sta let svého života Alan nikdy široce nepřemýšlel o budoucnosti. Teď mu jeho nová hračka prozradila, že svět je dočista strašlivý. A připomněla mu, jak dobře udělal, když se kdysi rozhodl obrátit se k němu zády a starat se jen sám o sebe.

Vzpomněl si na mladá léta, která strávil jako poslíček v továrně na střelný prach ve Flenu. Tam polovina dělníků trávila svůj volný čas touhou po rudé revoluci, zatímco druhou polovinu děsila hrozba z Číny a Japonska.